

Π Υ Ρ Ε Ο Ε

ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Βερανζέρου 4. Τηλ. 3639.095-3629.769

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1978

ΕΤΟΣ ΣΤ', ΠΕΡ. Β', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 25 (61). ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΧ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Διευθυντής Συντάξεως ΣΠΥΡ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Μόνος πληρεξούσιος ή Πατρίδα

Είναι συνταρακτική, πράγματι, αυτή η υπόθεση των Βορειοηπειρωτικών στην Ελλάδα περιουσιών που διοικούνται σε ξένα και ανεξέλεγκτα χέρια με ασφαλή κατάληξη, κάποιο ταμείο, όχι βέβαια αγαθοεργού, ούτε ελληνικού ιδρύματος.

Τα γεγονότα, που εξελίσσονται με μεθοδικό ρυθμό εδώ και αρκετό καιρό, μιλούν μόνα τους. Μία κολλοσιαία περιουσία, που ανήκει σε Έλληνες δεσπότες του καθεστώτος του Έμπερ Χότζα, διαρπάζεται μέσα στην Ελλάδα υπό το βλέμμα του Κράτους.

Πέρα από το προσωπικό δράμα του Βορειοηπειρωτικού Έλληνισμού, που ασπείρει σταυρωμένος στα αιματοπότιστα χώματα, το θέμα ενδιαφέρει άμεσα την Ελλάδα και σαν Κράτος Δικαίου. Είναι δυνατόν να επιτραπεί, πίσω από τους ξηρούς τύπους μιας νομικιστικής διαδικασίας, μια τέτοια φοβερή αδικία σε βάρος ανυπερασπίστων όμοιων;

Δεν υπάρχει αμφιβολία, πως μεταξύ Αλβανίας -- ΗΠΑ -- Ελλάδος, λειτουργεί μία τεράστια κομπίνα, όπου αποκαλύπτει σήμερα ο «Ελληνικός Βορράς».

Δεν γνωρίζουμε τί εισπράττουν οι μεσάζοντες, τί «δόντια» διαθέτουν στο άρβανίτικο κατεστημένο και πού, τελικά, καταλήγει η ρευστοποίηση των ελληνικών περιουσιών.

Γεγονός ωμολογημένο έγγραφως πάντως παραμένει ότι τα ακίνητα πωλούνται στο εξωτερικό, όπου «εξάγονται» μέσα από τα κανάλια ποικίλων νομικών ρυθμίσεων. Πού τυπικά, μπορεί να είναι άφογες αλλά εθνικά, ήθικά και ανθρώπινα είναι έν προκειμένω διατρήτες.

Τό ελληνικό Κράτος έχει προνοήσει ώστε να προηγηθεί έγκριση του υπουργείου των Έξωτερικών για κάθε νέο πληρεξούσιο και για κάθε σοβαρή διαχειριστική πράξη. Αλλά το ερώτημα είναι, αν το υπουργείο δικαιούται -- και δεν δικαιούται -- υπό το σημερινό συνταγματικό καθεστώς, να άρνηθαι την έγκρισή του στα καινούργια πρόσωπα, που κομίζουν άφογους τίτλους εξ Αλβανίας.

Η προστασία των Δεσμοτών αδελφών μας καταρρέει. Έμπρός σ' αυτήν την αυτόφωρη αδικία, δεν μπορούμε να μείνουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Η Ελλάδα οφείλει να προχωρήσει έτσι, ώστε να προλάβει την εκ του εξωτερικού διαρπαγή των ελληνικών περιουσιών επί ελληνικού εδάφους.

Αν πρόκειται να εθνικοποιήσουν οι ξένοι ή οι κομπιναδόροι τις ελληνικές Βορειοηπειρωτικές περιουσίες, τότε καλύτερα να τις εθνικοποιήσει το Ελληνικό Κράτος. Και ως είναι σίγουρο, ότι έτσι οι μαρτυρικοί αδελφοί μας θα ανασάνουν. Θα έχουν προσφέρει μιάν ακόμη ύψιστη υπηρεσία προς την Πατρίδα, ή οποία, παίρνοντας στην κυριότητά της τις περιουσίες αυτές, πρέπει να τις διατηρήσει και να τις αναπτύξει κατά τέτοιο τρόπο ώστε, όταν έλθει το πλήρωμα του χρόνου να τις αποδώσει στους πραγματικούς κυρίους τους.

Για τους Έλληνες, ο καλύτερος πληρεξούσιος είναι ή ίδια ή Πατρίδα τους.

(Έφημ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ»)

17 Φεβρουαρίου 1914

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ Β. ΗΠΕΙΡΟΥ

Συμπληρούνται σήμερα 64 έτη από της ιστορικής εκείνης ημέρας, καθ' ήν οι Βορειοηπειρώται ύψωσαν την σημαία της Αυτονόμου Ηπείρου. Είναι ή δεύτερα Άγία Λαύρα διά τους Ηπειρώτας ή 17η Φεβρουαρίου 1914, διότι κατ' αυτήν ύψωσαν την σημαία της επαναστάσεως των εναντίον εκείνων που έν όνόματι της βίας, της δολιότητος και της έπαισχύντου διεθνούς διπλωματίας και συναλλαγής, απέφασιν, έρήμην των ενδιαφερομένων, την καταδίκην εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων εις την συνέχισιν της δουλείας.

Εις την Μητρόπολιν του Αργυροκάστρου συγκροτείται την 17η Φεβρουαρίου 1914, τό Πανελλαδικόν Πανηπειρωτικόν Συνέδριον τό όποιον ανακηρύσσει την Βόρειον Ηπειρον αυτόνομον, μέ πρόεδρον της προσωρινής κυβερνήσεως, τον Γεώργιον Χρηστάκη Ζωγράφον, όστις υπό την προστασίαν δύο χιλιάδων έθελοντών Ηπειρωτών ύψώνει την νέαν σημαία των, που είναι κάτι περισσότερο από Ελληνική, αφού τά χρώματά της είναι τό Λευκόν και τό Κυανούν και εις τό μέσον φέρεται τον Δικέφαλον Αετόν του Βυζαντίου.

Ο υπό των Βορειοηπειρωτών αναληφθείς άνισος, αλλά πιάνιος άγών, έπεδλήθη διά της υπό του καταπτύστου εκείνου Πρωτοκόλλου της 17ης Δεκεμβρίου 1913, αποφάσεως της Διεθνούς Επιτροπής, δι' ής παρεχωρούντο υπό των Μεγάλων Δυνάμεων (Αυστροουγγαρίας, Αγγλίας, Γαλλίας, Ιταλίας, Γερμανίας και Ρωσίας) εις τό ύπ' αυτών νεοσυσταθέν κρατίδιον της Αλβανίας, αι περιοχαί Πρεμετής, Λεσκοβίκου, Κορωνίας, Κορυτσάς, Αργυροκάστρου, Δελβίνου και Χειμάρρας.

Δι' αυτού έδικοτομείτο ή Ηπειρος εις δύο τμήματα, τά όποια οικονομικώς ήσαν αναπόσπαστα. Αφίνοντο εκτός των Ελληνικών όρων αι μετά τά Ιωάννινα μεγάλα πόλεις Αργυροκάστρον, Κορυτσά και Δελβινόν, τά δε βορειοδυτικά σύνορά μας έστερούντο των φυσικών προφυγίων των, τά όποια είχε καταλάβει διά του πολέμου και κατείχεν άκόμη ο Ελληνικός Στρατός.

Τήν 13ην Φεβρουαρίου 1914, αι Μεγάλαι Δυνάμεις, δι' ανακοινώσεώς των ένγνρίζον εις την Κυβέρνησιν των Αθηνών την απόφαση της ύπ' αυτών συγκροτηθείσης επιτροπής και έζήτουν όπως «ή Ελλάς εκκενώσει τά επιδικασθέντα εις την Αλβανίαν τμήματα της Ηπείρου, αναλαμβάνουσα την ύποχρέωσιν να μή υποστηρίξη, άμέσως ή έμμέσως, οίανδήποτε εξέγερσιν των παραχωρουμένων μερών»!

Η Ελληνική Κυβέρνησις, αποδεχθείσα την απόφασιν, έζήτησε μόνον ώρισμένας έγγυήσεις διά την ασφάλειαν, την έλευθερίαν, την έλευθεραν εκπαιδεύσιν και την έλευθεραν άσκησιν της θρησκείας των κατοίκων.

Ταυτοχρόνως δε, διάταξε την εκκένωσιν της Βορείου Ηπείρου

από τον Στρατόν μας, της εκκένώσεως άρχομένης από τάς περιοχάς Κορωνίας και Κορυτσάς.

Η έξ Ηπειρωτών Επιτροπή Αθηνών, έπισκεφθείσα την 14ην του αυτού μηνός τον πρωθυπουργόν της Χώρας, Έλευθέριον Βενιζέλον, τον παρεκάλεσεν όπως της ανακοινώσει τό αποτέλεσμα της ανά την Εύρώπην περιοδείας του, σχετικώς προς τό Ηπειρωτικόν Ζήτημα. Έλαβε δε, παρ' αυτού, την εξής απάντησιν: «Η σύμφωνος απόφασις της Εύρώπης

λεσμαι την άνάθεσιν της διεύθυνσεως του άγώνος εις τον Γεώργιον Χρηστάκην Ζωγράφον, μέ την έντολήν όπως οι Ηπειρώται άντισταθούν ένόπλιως και μέχρι της τελευταίας ρανίδος του αίματός των, εις κάθε προσπάθειαν προσαρτήσεως της Βορείου Ηπείρου εις την Αλβανίαν.

Μετά την γενναίαν απόφασιν των Ηπειρωτών και την δημιουργίαν της Αυτονόμου Βορείου Ηπείρου, ή υπό τον Γ. Ζωγράφον Προσωρινή Κυβέρνησις ανέπτυ-

Εθνόσημον της αυτόνομου Β. Ηπείρου

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ!

Ο χάριν της σωτηρίας και της τιμής της Πατρίδος άγών ήρχισεν. Η Βόρειος Ηπειρος άνεκηρύχθη Αυτόνομος, ή δε ύψωθείσα τιμία Σημαία της Αυτονομίας, μόνον χάρις εις των φιλοπατρίαν, τον ήρωισμόν και τάς θυσίας των τέκνων της Ηπείρου θα κατορθώσει να δοξασθή και περιφρουρήσει τό πάτριον έδαφος, από παντός έπιδρομέως.

Η αυτόνομος Ηπειρος στηρίζεται εις τά τέκνα της και τά τέκνα της δεν πρέπει να διαψεύσουν τάς έλπίδας της πατρίδος και την εκτίμησιν, την όποια τό Πανελλήνιον και ό κόσμος όλος τρέφει διά τους Ηπειρώτας.

Έν Αργυροκάστρῳ τη 18η -2- 1914

Ο Πρόεδρος της προσωρινής Κυβερνήσεως
ΓΕΩΡΓ. ΧΡ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

καταδικάζει τό Ελληνικώτατον της Ηπείρου τμήμα εις άποκοπήν από της Μεγάλης Πατρίδος! Αντιλαμβάνεσθε σάφως, κύριοι, τά έννοούμενα. Έν τούτοις, άς μή λιποψυχήσωμεν. Τό τμήμα εκείνο της Ηπείρου, εγκλείει τόσην έθνικήν δύναμιν, ώστε να μή απολεσθή και υπό την Αλβανίαν άκόμη. Θεωρώ περίττον να σας δηλώσω, ότι οίάδήποτε αντίστασις θα είχε κακάς συνεπείας και διά την Ελλάδα και διά την Ηπειρον».

Η Επιτροπή έδήλωσεν ότι κατόπιν της απαντήσεως ταύτης της Ελληνικής Κυβερνήσεως, δεν αναλαμβάνει την ευθύνη των ουμνησομένων.

Πράγματι δε, ή τόσο κατηγορηματική προς τους Ηπειρώτας δήλωσις του υπευθύνου Πρωθυπουργού και τό υπό της Κυβερνήσεως έπίσημον έκδοθέν ανακοινθέν, που άνήγγελλεν ότι ή εκκένωσις «θα γίνει ένεκα σκληρής ανάγκης», είχαν ως αποτέ-

ξε πυρετική δραστηριότητα, οργανώνουσα σώματα από Έλληνες της Χειμάρρας, της Κορυτσάς, του Δελβίνου, του Αργυροκάστρου και της Πρεμετής, καθώς και από τους προστρέξαντας άπ' όλην την Ελλάδα έθελοντάς, που ήρχισαν να δίδουν νικηφόρους μάχας με τους Αλβανούς και που τελικώς επέεστησαν και εσταθεροποίησαν την Βορειοηπειρωτικήν έξουσία, που προέκαλεσε τό παγκόσμιον ενδιαφέρον.

Τό κυθέν Βορειοηπειρωτικόν αίμα, όμού μετά των λοιπών αδελφών Ελλήνων, έφερεν ως καρπόν (της ένσεως μέν έμποδισθείσης υπό της Ιταλίας και λοιπών Δυνάμεων) τό Πρωτόκολλον της Κερκύρας της 17ης Μαΐου 1914. Δι' αυτού εξησφαλίζετο ευρυτάτη αυτόνομία της Βορείου Ηπείρου, συμπεριλαμβανομένης και της Κορυτσάς, με ειδικούς Διοικητάς, έντοπιαν χω-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 8

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ
ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ ΟΙ ΛΑΟΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ
ΝΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΟΥΝ ΩΣ ΕΘΝΗ.

ΔΥΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Οι Ήπειρώτες, και μαζί μ' αυτούς το Πανελλήνιο, εορτάζει κάθε Φεβρουάριο δυο αλησμόνητες επετείους: την απελευθέρωση των Ίων νησιών και την Αυτόνομησι της Βορείου Ήπειρου. Η πρώτη μας θυμίζει την ανδρεία του Ελληνικού Στρατού και την κρατερή μάχη που έδωσε, με Αρχηγό τον τότε Διάδοχο Κωνσταντίνο και η άλλη, την απόφαση των Βορειοηπειρωτών να ζήσουν ελεύθεροι.

Πόσες αναμνήσεις δεν μου φέρνουν οι δύο αυτές επετείαι!

Ήμουν δώδεκα χρόνων παιδί, μα θυμάμαι σαν και σήμερα. Τι χαρές. Τι ενθουσιασμοί. Τι εορτασμοί... Τά Γιάννενα έπεσαν... Τό Μπιζάνι έπεσε... Ο Κωνσταντίνος μπήκε ελευθερωτής στην ηπειρωτική πρωτεύουσα... Ακόμη ήχουν στ' αυτιά μου τα χαρμόσυνα νέα... Οι ζητωκραυγές... Και τα χειροκρατήματα.

Οι πρόχειροι ενθουσιώδεις λόγοι... Οι Δοξολογίες στις εκκλησίες... Και τα τραγούδια που κυκλοφόρησαν τότε σ' όλη την Ελλάδα...

Μου γράφετε μάννα μια γραφή και με ρωτάς τί κάνω στο Μπιζανίου την παιγνιά το κρύο θα πεθάνω. Δεν με φοβίζουν, μάννα μου οι σφαίρες, τα κανόνια μόν' με τρομάζουν οι βροχές που Μπιζανίου τα χιόνια. Μάννα μου ο Κωνσταντίνος μιας δλους παιδιά μας έχει.

Τό τραγουδούσαμε τα παιδιά του Δημοτικού Σχολείου του χωριού μας κάθε μέρα, επαναλαμβάνοντας τους στίχους πολλές φορές.

*

Την 17η Φεβρουαρίου 1978, συμπληρώνονται 64 χρόνια από την ημέρα που ο Βορειοηπειρωτικός Λαός έδρονταφώνησε το «ΟΧΙ» στους Ισχυρούς της Γής, οι οποίοι τους κατεδύναζαν σε παν-

τοινή σκλαβιά στους απολίτιστους Γκέγκηδες.

Αποφασισμένοι να ζήσουν ελεύθεροι, απέρριψαν με όργη αλλά και με περηφάνεια την υποδουλωτική απόφαση των Μεγάλων. «Ελευθερία ή θάνατος» ήτο το σύνθημα των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών. Να ή απόφαση των Βορειοηπειρωτών.

Εφ' όσον οι Ισχυροί της Γής δεν τους επέτρεπαν να ζήσουν ήνωμένοι με τη Μάννα Ελλάδα, ούδέποτε θα έδεχοντο να ζήσουν σκλάβοι των Γκέγκηδων. Και πήραν τα όπλα στα χέρια. Και ανεκήρυξαν την Βόρειο Ήπειρο Αυτόνομο Κράτος. Και το σάλπισμα της Αυτόνομίας ήχει σε κάθε πόλη και σε κάθε χωριό της Βορείου Ήπειρου. Πρωτοστατούν στο Αυτόνομο Κράτος ο Γεώργιος Χρηστάκης Ζωγράφος, ο άντισυν) χής Δούλης, ο 'Αλέξανδρος Καραπάνος, ο βουλευτής Κοζάνης Γεώργιος Μπούσιος, οι Μητροπολίται Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος και Βελλας και Κονίτης Σπυρίδων, ο όποιος αργότερα εξελέγη Αρχιεπίσκοπος Πάσης Ελλάδας.

Ανδρες Βορειοηπειρωτές από κάθε γωνιά της Βορείου Ήπειρου, αλλά και από διάφορες περιφέρειες της Ελλάδας, σπεύδουν στο Αργυρόκαστρο. Και κατατάσσονται στο στρατό της Αυτόνομης Βορείου Ήπειρου. Για να κρατήσουν ελεύθερη την αιματοδαμμένη Ελληνική Γή της Βορείου Ήπειρου. Και στην τελευταία ανακρίβευση της Αυτόνομίας της Βορείου Ήπειρου, ο Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως υποστέλλει τη Γαλανόλευκο Σημαία με δάκρυα, για να ύψωση το Βορειοηπειρωτικό Λάβαρο.

*

Από τότε πέρασαν 64 χρόνια. Και η Ελληνική Βόρειος Ήπειρος είναι ακόμη σκλαβωμένη. Γιατί αυτή ήτο η απόφαση των Μεγάλων... Συμμάχων μας. Των πολιτισμένων Συμμάχων μας. Των Χριστιανών... φίλων μας... Όποια ειρηνεία!!! Από τότε, το Ελληνικό χόμα

της Βορείου Ήπειρου έποτίσθηκε με άφθονο Ελληνικό αίμα. Και το χόμα της έχει σκεπάσει χιλιάδες Ελληνικά κουφάρια, που έπεσαν σε διάφορες μάχες του 1940-41 για τη λευτεριά των αδελφών μας Βορειοηπειρωτών.

Ενώ οι Ισχυροί της Γής όμιλούν περί ελευθερίας λαών της αφρικανικής ζούγκλας. Και ενώ όμιλούν περί ίσων δικαιωμάτων. Και ενώ τα κόκαλα των Ελλήνων ήρώων που έπεσαν στα Βορειοηπειρωτικά έδάφη, τρίζουν από αγανάκτηση.

Και ενώ οι απέλιπδες φωνές των σκλαβωμένων Ήπειρωτών χάνονται στο κενό. Οι άπανταχού του κόσμου Ήπειρώτες και οι Πανελλήνιοι άς μη λησμονήσουν το καθήκον των στην Ελληνική Βόρειο Ήπειρο. Είναι ανάγκη να κρατηθή ζωντανή ή έλπίδα της απελευθέρωσης της Βορείου Ήπειρου. Τό αίσημα εκείνων που στην ανάγκη δεν έδίστασαν να ανακηρύξουν τη Βόρειο Ήπειρο ανεξάρτητο κράτος. Τό αίσημα εκείνων που απελευθέρωσαν τα Γιάννενα. Τό αίσημα εκείνων που τό 1940-41, απελευθέρωσαν την Κορυτσά, τό Αργυρόκαστρο, την Μοσχόπολη, την Κλεισούρα, την Χειμάρρα, τους Αγίους Σαράντα.

Ας έχουμε στο νού μας τό ποίημα ένός ποιητού, που λένε:

Ψηλά τό Λάβαρο της Λευτεριάς
κι' όμψός προς την καινούργια Άνατολή
Ψηλά κι' όμψός, έωπίσω σας
Σάς ακολουθεί ό Λαός...

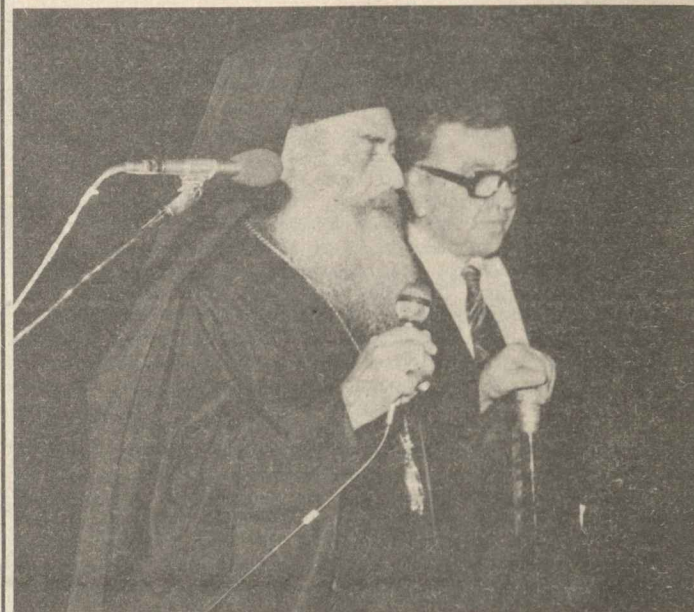
Κι' άς μη λησμονούμε τον όρκο του αγωνιστού Έσάρχου Μητροπολίτου Αργυροκάστρου Παντελεήμονος:

Κολληθήτω ή γλώσσα μου τό λάμψημό μου
άν ποτέ σε λησμονήσω

Ω Προσφίλης μου Βόρειος Ήπειρος.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΨΗΦΙΣΜΑ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ (ΣΕΛΑΣΦΟΡΟΣ)

Σήμερα την 7ην Ιανουαρίου 1978 ημέρα Σάββατον και όραν 10 π.μ. τό Δ.Σ. του Βορειοηπειρωτικού Συλλόγου «ΣΕΛΑΣΦΟΡΟΣ», συνελθόν έκτάκτως επί τή θλιβερή και άδοκήτη άγγελία της εις Κύριον εκδήμιας του έπιφανούς μέλους και τέως αντιπροέδρου του Συλλόγου Δημητρίου Ζηροπούλου, ύψιστας προσφέροντας ύπηρεσία προς τε τον Σύλλογον και τον Ιερόν Βορειοηπειρωτικό άγώνα, όπλαρχηγού και έκλεκτού τέκνου της Βορειοηπειρωτικής έπαρχίας Λεσκοδικίου,

Ψήφισε:

- 1) Έκφράζει την βαθειά θλίψη όλων των μελών του Συλλόγου διά τό κενόν τό όποιον θα προκαλέσει ή άπώλειά του.
- 2) Νά κατατεθή στέφανος επί της σορού του.
- 3) Νά παρακολουθήση όλόκληρον τό Δ. Συμβούλιον καθώς και τά μέλη του Συλλόγου την έκφοράν.
- 4) Καθορίζει επίσημον τριήμερον πένθος του Συλλόγου.
- 5) Νά εκφρασθώσι θερμά συλλυπητήρια προς τους συγγενείς του μεταστάτας.
- 6) Νά εκφωνηθή επικήδειος όμιλία υπό του προέδρου του Συλλόγου κ. Βλ. Σωκρατείδη.

Ο Πρόεδρος Ο Γεν. Γραμματέας
ΒΛ. ΣΩΚΡΑΤΕΙΔΗΣ ΣΠ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ
ΤΑ ΜΕΛΗ

ΑΛΒΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΙΡΑΝΑ. — Φεβρουάριος.

Τό Αλβανικό Πρακτορείο Ειδήσεων «ΑΤΑ» κατηγόρησε χθές την «σοβιετική ρεβιζιονιστική κλίμακα» ότι κυκλοφορεί σε μεγάλη κλίμακα θρησκευτικά διδύλια στη Σοβιετική Ένωση.

Τό Πρακτορείο κατηγορεί κυρίως την Ρωσία ότι εξέδωσε πρόσφατα έκλογή έργων του πατριάρχη Ποιμένος, μία τρίτη έκδοση της Βίβλου, μία Καινή Διαθήκη, προσευχητήρια και μία σειρά θεολογικών έργων.

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

ροφυλακήν, κοινοτικήν, γλωσσικήν και θρησκευτικήν ελευθερίαν.

Είς τό σημείον αυτό εύρίσκετο ή έν Βορείω Ήπειρω κατάσταση, όταν εξερράγη ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος και οι Σύμμαχοι της «Άνταντ» εύρέθησαν εις δύσκολον θέσιν και, διά νά εύρουν κάποιαν λύσιν εξυπηρετούσαν τά συμφέροντά των, άντεστρεφαν την πρόσφατον απόφασιν των, δίδοντες έντολήν εις την Ελλάδα όπως καταλάβη έκ νέου την Βόρειον Ήπειρον.

Πράγματι, ή δοθείσα έντολή εξετελέσθη υπό της Ελλάδος, ήτις τον Οκτώβριον του 1914, έν μέσω πανηγυρικών εκδηλώσεων των Βορειοηπειρωτών, κατέλαβεν αυτήν και οι Βορειοηπειρωται άμέσως προέβησαν εις την διάλυσιν της Προσωρινής Κυβερνήσεως των, παραδόντες την έξουσίαν εις τον Έλληνικόν Στρατόν.

Έκ του γεγονότος τούτου, οι

Βορειοηπειρωται έπίστευσαν ότι τό ζήτημά των προωθείτο εύνοικώς δι' αυτούς και ότι ήτο ο πρόλογος της οριστικής προσαρτήσεως εις τον κορμόν της Μητρος Πατρίδος.

Αυτοτυχώς όμως, τά έπακολούθησαν γεγονότα απέψευσαν διά μίαν ακόμη φοράν τάς προσδοκίας των τόσοον σκληρώς δοκιμασθέντων Βορειοηπειρωτών, διότι ή άδυναμία της Μητρος Πατρίδος μετά τους Βαλκανικούς πολέμους, τον έπακολούθησαντα έσωτερικό διχασμόν, τον Α' Παγκόσμιον πόλεμον και την Μικρασιατικήν περιπέτειάν της, επέτρεψαν εις τους άσπόνδους φίλους και συμμάχους μας νά διαπράξουν τό έγκλημα της οριστικοποίησης της προσαρτήσεως της Βορείου Ήπειρου εις τό Αλβανικόν κράτος, έν έτει 1921.

Έκτοτε και παρά τάς εις όλους μας γνωστές ύπηρεσίας και θυσίας της Πατρίδος μας προς τους μεγάλους συμμάχους μας και την παγκόσμιον ελευθερίαν,

κατά τον Β' Παγκόσμιον Πόλεμον (παρ' ότι ή Άλβανία έπολέμησε παρά τό πλευρόν του Α' ξονος), ή Βόρειος Ήπειρος εξακολουθεί νά στενάζη υπό τό πέλμα του ξενικού ζυγού, όστις μή σεβόμενος καμμίαν από τάς διεθνείς ύποχρεώσεις και συμβάσεις προδίδει εις τον άφελλνισμόν αυτής, άνευ ούδεμιάς ένόχλησεως εξ ούθενός.

Αί συνεχείς διαμαρτυρίαι των έν Αθήναις και άλλαχού της χώρας μας Βορειοηπειρωτικών συλλόγων και οργανώσεων, ούδέποτε και ούδόλως έτυχον συνηγορίας έκ μέρους τόσοον της Κυβερνήσεώς μας, όσον και του λοιπού πολιτικού κόσμου. Εφ' όσον δεν δυνάμεθα νά λυτρώσωμεν τους αδελφούς μας Βορειοηπειρωτάς από τά δεινά των, τουλάχιστον άς έχωμεν τό θάρρος νά κραυγάζωμεν και ήμείς διά την συμφοράν και τά δικά τα των!

ΣΤΑΥΡΟΥ Π. ΣΤΑΥΡΟΣ
Γενικός Γραμματέας Έπιτροπής
Βορειοηπειρωτικού Άγώνος